

Șoaptele din adânc

Daniel Vișan-Dimitriu

Iubirea mea șoptește: "Bun rămas!"
Acelora de sub un cer albastru
Ce-ar vrea să-i schimbe viața de sihastru
În tot ce-a fost la ultimul popas.

Era lumina dintr-un vis frumos
Ce mângâia o viață trecătoare
Cu raza-i caldă și strălucitoare,
Ca într-un murmur tainic și duios.

Era, pe cerul ei, eternul zbor,
Atingere de zări și țărmuri care,
Înmărmurite, se-ntrebau: "Cum, oare,
Ar fi plutirea-n zborul de cocor?"

Era, ea însăși, visul - vis și dor
Ascuns în faldul dintr-un timp ferice
Al sufletului ce-i era complice,
Și sclav, și adăpost, și-al ei izvor.

A întristat-o ultimul popas
Și-au alungat-o norii de furtună
În hăul care-ncearcă să-i răpună
Și ultima-i șoptire: "Bun rămas!"